

© Editura EIKON

**Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice (CNCS)**

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HUZUM, OTILIA

Totul la dublu / Otilia Huzum. - București : Eikon, 2026
ISBN 978-606-49-1674-7

821.135.1

Redactor: Alina Mazilu

Editor: Valentin Ajder

Otilia Huzum

TOTUL LA DUBLU

E I K O N

București, 2026

PROLOG / 5

Nostalgii / 5

PARTEA I / 8

Sosirea la Praga / 8

La Opera din Praga / 19

Evadarea și plecarea la Roma / 35

Salonul Alb / 57

Sinceritate? / 78

Bosnia / 88

Fabrica de armament / 103

Întoarcerea la Praga / 108

Întâlnirea cu Străinul / 119

Misiunea / 125

PARTEA II-A / 146

Părintele Vichentie / 146

Destăinuiri către Mărgulescu / 156

Amintirea mamei / 160

Transformarea / 165

Ultima vacanță / 171

Durere / 174

Cursul vieții / 184

Telefonul / 189

Întâlnirea cu Martin / 192

Cine era Martin / 196

Începutul unei iubiri / 202

Eliberare — iubire imposibilă / 207

Nebunia și Martin / 214

Șapte zile de absență / 221

Punct / 224

Iubire și iertare / 232

Din nou scrisoare / 240

Inevitabilul final / 245

EPILOG / 254

PARTEA I

Sosirea la Praga

Sumbru și înfiorător! O beznă de nedescris ademenia străzile și doar pe alocuri întunericul strălucea prin intermediul câtorva felinare. Liniștea imaculată completată de plumburiul cerului devenea deranjantă. Parcă lipsea viața. Pe astfel de străduțe eram obligată să mă strecor în fiecare seară după interminabilele spectacole și repetiții. La operă aveam parte de toată strălucirea. Aprecieri, flori, bilețele de amor însoțite de cărți de vizită, invidii tăcute, dar eu așteptam altceva. Un semn care avea, încă o dată, să mă abată către cel mai misterios secret al vieții mele. La fiecare felicitare sau când mi se spunea: *Domnișoara Sofia, vă caută cineva!* ori *Sunteți așteptată!*, sufletul îmi era inundat de o emoție rece, care pătrundea cu forță în fiecare celulă. Oare ce va urma? Și întrebările continuau ca într-un ritual al nebunilor, când realitatea se împerechează cu taina, rezultând un dezechilibru devastator. Agitația era doar pe dinăuntru, căci obligația de a-mi păstra calmul și firescul în fața tuturor devenea

vitală. Aveam un rol. Cel mai tainic. Era drumul pe care l-am ales. Da, aparent singură mi-am construit destinul, m-am contopit cu el și-am străbătut împreună varietatea infinită a unui timp.

Dimineața se ivi grăbită, aruncând raze de soare către micuțul apartament în care stăteam. Nu pentru că ar fi fost o problemă financiară, dar în acel cartier sărac, cu case la limita decenței, unde fiecare era preocupat de grija zilei de mâine, puteam trece neobservată. Mă pierdeam zilnic printre fețele zbârcite de tristețe și printre strigătele stridente ale unor comercianți de vechituri. Cartierul în care trăiam era situat la periferia orașului. Destul de rar trecea câte un tramvai și și la ore fixe, iar când venea, sunetul frânelor scotea un zgomot asurzitor. Copiii priveau acel mijloc de transport ca pe ceva interzis, căci limitarea vieții lor îi închidea într-un spațiu care contura o lume. Cu toate acestea, naivitatea copilăriei își făcea apariția prin râsete zglobii și țipete de fericire, una doar de ei știută. Cu părul neglijent, cu hăinuțe ponosite, de cele mai multe ori murdare pe față și pe mâini, alungau zilele mergând spre un viitor doar cu vise și promisiuni. Unii, ai căror părinți aveau șansa unei slujbe, afixau un aer de superioritate doar pentru faptul că purtau o cămașă curată, iar seara nu se culcau flămânzi. Locuitorii cartierului munceau din greu pentru a supraviețui. Umblau cu ziua de colo până colo, acceptând chiar și exploatarea nerușinată a unor așa-zii stăpâni, care-i chinuiau fără milă. Nu mai aveau timp pentru lacrimi sau resentimente. Erau, cu toții, precum niște bunuri deteriorate. Condiția nu le permitea luxul de a zăbovi pentru a reflecta asupra

unei perspective. Rutina îi acapara și, de cum se lumina de ziua, străzile erau cuprinse de forfotă. O agitație permanentă, un du-te vino fără sfârșit care-ți obosea privirea. Spre seară însă, totul se transforma în pustiu. Din nevoia de a face economii nu mai aprindeau lumina. Mulți nici nu mai aveau curent electric. Datoriile îi subjugaseră. Tabloul era complet, căci, din când în când, atmosfera era tulburată de scandaluri brăzdate de țipete și urlete, care nu puteau fi aplanate decât după ce ajungea mașina poliției, împrăștiind amenzi și arestându-i, pentru câteva zile, pe scandalagii. Uneori, noaptea, când mă cuprindeau insomniile, liniștea nefirească devenea apăsătoare, iar întunericul mă transporta într-un spațiu al conectării la puterea universului, la acea energie care te rupe de lume, de locuri și de gânduri. Se opresc secunde, iar inima galopează într-o compoziție de ritmuri dictate de o simfonie percepută doar de propriile simțiri. Apoi, alergam și către aventuri metafizice, sperând că-mi voi depăși limitele sensibilității descoperind misterul cuibărit în tot ceea ce înseamnă om.

Cartierul în care aveam apartamentul închiriat fusese ales cu multă meticulozitate, dar nu de mine. Am ajuns într-o zi ploioasă de toamnă. Cum aș putea uita ziua de joi, cinci octombrie? Trebuia să fie o zi fără nicio conotație, căci apariția mea impunea o discreție absolută. Sub semnul anonimatului s-a desfășurat totul, deoarece promisem într-un plic, la post restant, adresa și instrucțiunile: *S-a rezolvat contractul cu Opera din Praga. Mergi la adresa indicată. Cercetează împrejurimile fără să te evidențiezi, familiarizează-te cu locul și așteaptă vești! Până te vom*

contacta, onorează-ți angajamentul contractual! Fără pregătiri speciale, însoțită doar de trei valize, m-am înfățișat la administrația blocului în care urma să mă instalez. Am fost întâmpinată de un om de vreo șaptezeci de ani, mărunțel de statură și cu un trup aproape scheletic. Vorbea uneori precipitat, alteori se bâlbâia, încât era destul de greu să-i deslușesc imediat cuvintele. În ciuda constituției aparent deplorabile, mersul și gesturile îi erau destul de agere, la fel și cei doi ochi negri și iscoditori care nu conteneau cu cercetatul. Acest om părea o ființă blândă și cu maniere alese. Era un bunicuț calm, care, în ciuda vârstei, nu purta ochelari. Singurele accesorii erau un pix Mont Blank, ținut în buzunarul cămășii, și un inel foarte stilat, cu un smarald de o dimensiune generoasă și de un verde intens. O culoare atât de puternică, încât, pentru orice privitor, bijuteria devenea centrul de interes, anulând cumva atenția către posesor. M-a privit curios studiindu-mi vorbele, mișcările și gesturile, apoi, cu un glas cald, îmi șopti:

— Bună ziua, domnișoară Sofia Stuart. Vă așteptam. Știam că veți sosi astăzi. Vorbesc în șoaptă deoarece în camera alăturată se odihnește un vechi prieten care a venit de la drum lung, tocmai din China.

— Bună ziua! am răspuns.

— Horák, Viktor Horák mă numesc. Haideți să vă arăt apartamentul. Să știți că este mic, foarte mic. Noi nu avem ceva mai spațios, dar am fost informat că nici nu ar fi necesar altceva, adăugă el.

Apoi se opri brusc și mă săgetă scurt cu privirea. I-am simțit un tremur în glas și în trup. *Informat?* Termenul folosit a generat o avalanșă de gânduri și

parcă mi-a activat instinctul în direcția cercetării tuturor elementelor cu care intram în contact. De ce folosise cuvântul *informat* și cu ce scop? A fost intenționat sau nu? După un scurt timp de tăcere, în care am urcat un șir de scări, până la etajul întâi, am ajuns într-un hol decorat cu un tapet din mătase violet pal.

— Prima ușă pe dreapta este apartamentul dumneavoastră. Sper să vă placă. Am făcut ceva modificări pentru tot confortul.

Blocul era o clădire veche peste care timpul își pusese amprenta, dar proprietarul, fiind el însuși de-o eleganță remarcabilă, a știut să-și facă afacerea prosperă. Restaurase fațada, păstrând arhitectura veche, iar în interior a îmbinat cu mult gust noul cu vechiul. Era simplu, curat și rafinat. Pe ușa apartamentului trona, într-o dimensiune remarcabilă, cifra cinci.

— Acesta este! A, și încă ceva. Trebuie să fiți atentă. Încuietoarea ușii este montată invers. Se închide în direcția în care o ușă normală se deschide. Vă aștept jos la recepție, și dispăru brusc închizând delicat ușa cu numărul cinci.

Am început să cercetez locuința. O bucătărie mică, dar utilată complet, o baie cu cadă, ceea ce mi-a smuls un surâs de satisfacție, un dormitor simplu și o sufragerie cu deschidere la un balcon stil lojă, ornat cu o balustradă din fier forjat. Sufrageria avea vedere la strada principală, dormitorul la cea din spatele blocului, iar bucătăria făcea legătura între ele permițând vizibilitatea pe partea laterală. Deci, apartamentul se afla pe un colț. Strategică așezare! Livingul era cel mai spațios. Avea mobilă din lemn masiv, o vitrină, o bibliotecă, o canapea, două fotolii și o masă mare

înconjurată de șase scaune. Din primul moment în care am intrat, privirea mi-a fost atrasă de draperia groasă din catifea de bumbac. Atât de impunătoare și amplă, încât, atunci când era trasă, nu mai răzbătea nicio licărire din exterior. Deodată, niște bătaii agresive în ușa apartamentului mi-au provocat o tresărire și, pentru o secundă, am crezut că sosise momentul.

— Domnișoara Stuart, bagajele! a răsunat vocea lui Horák, de dincolo de ușă.

Am deschis în grabă, iar în prag au apărut proprietarul cu un geamantan și încă o persoană cu celelalte două.

— Să fac prezentările, zise Horák. Dumnealui este domnul Mărgulescu, prietenul care dormea. S-a trezit între timp și...

Am mulțumit pentru amabilitate și i-am condus politicos către ușă. Dar nici n-am apucat să fac doi pași, căci Mărgulescu se întoarse, mă privi direct în ochi și mi se adresă cu mult respect.

— Măine vă arăt orașul, asta dacă îmi permiteți. Acum e deja târziu, și privi peste umărul meu la bagajele care așteptau să fie despachetate. Salută și dispăru după colț, pe scările către parter.

Parcurea cu trenul a celor aproape o mie de kilometri de acasă, din Geneva, și până la Praga m-a epuizat total. Acumulasem oboseală. De fapt, odihna îmi era străină. Nu mi se regăsea în programul zilnic. Devenise o simplă noțiune sau un ideal. Cu ultimele resurse de energie am aranjat lucrurile în dulap și m-am cufundat într-o cadă cu apă caldă și spumă din abundență. Am închis ochii și-am ațipit. O mișcare a fost suficientă, iar clipocitul apei m-a readus la

realitate. Momentul de liniște a trecut, iar mintea îmi era invadată de întrebări care năvăleau cu iuțeala fulgerului. O vreme am rămas cu ochii pierduți pe faianța verde crud de pe pereții băii, apoi am aruncat pe mine un costum sport, o pereche de pantofi și o șapcă și-am evadat pe străzile cartierului. Când am trecut pe lângă administrație, am auzit vocea domnului Horák.

— Să nu întârziați mult și nici să nu vă abateți pe străzile fără lumină. Fructe găsiți la magazinul din colț, iar cafea bună doar în centru. Aici nu!

I-am mulțumit pentru informații și mi-am văzut de treburile mele. Am ieșit în stradă. Afară nu era nici zi, dar nici noapte. Am privit în stânga și în dreapta, încercând să mă decid de unde voi începe cercetarea cartierului. Întâi am considerat necesar să fac ocolul blocului mergând pe străduțele care-l înconjurau. Clădiri vechi cu apartamente de închiriat erau peste tot, dar în zona din spate, unde dădeau ferestrele dormitorului, se dezgolea un pâlce de vreo douăzeci de case impunătoare. Deci, cartierul nu era atât de sărac cum părea la prima vedere. Am mers puțin printre case privind cu atenție curțile în care se etalau, la loc de cinste, mai multe mașini de lux. Uimită de contrastul puternic aflat într-un perimetru atât de mic, am ajuns în locul de unde am plecat. Cu pași lenți, m-am îndreptat precaută spre stânga. După vreo treizeci de minute de mers pe jos, am ajuns într-o piață mare. Nu era aglomerată, deoarece se lăsa încet, încet întunericul. Magazinele își închideau obloanele și tarabele dispăreau. Doar cârciumile, ici, colo, mai luminau zona și animau atmosfera. Trecând prin dreptul lor, puteai auzi frânturi de povești spuse la un pahar sau

cântece ale căror melodii fuseseră distorsionate de întâlnirea cu Bachus. Bineînțeles, nu lipseau certurile și înjurăturile presărate de amenințări confecționate de minți ușoare și obosite, ale căror neuroni erau definitiv pierduți. Dincolo de piață, pe o stradă mai lată, am zărit un indicator pe care scria *Centru* și am înțeles că până acolo se întindea cartierul în care locuiam. Brusc, m-am întors cu dorința de a pleca spre casă, dar în acel moment m-am ciocnit de un individ înalt, care se afla chiar în spatele meu, și-am țipat.

— Vă rog să mă scuzați, nici nu v-am observat. Eram cu gândurile mele, am îngăimat eu o scuză.

— Bună seara, domnișoara Sofia! Nu v-am recunoscut. Ce schimbare radicală! Ce diferență între femeia fragilă în rochie de mătase și cea de acum, cu șapcă și trening!

Vocea mi se păru cunoscută. O mai auzisem. Era a lui Mărgulescu, iar după câteva clipe i-am recunoscut și chipul ascuns sub o pălărie bine îndesată pe cap.

— Da, am ieșit să fac cunoștință cu cartierul. N-am văzut mare lucru. S-a lăsat întunericul și prefer să continui altă dată explorarea locurilor.

— Dacă vreți, vă pot însoți!

Mă enervau atât prezența lui, cât și această amabilitate. De ce trebuia să meargă alături de mine? Cine era și de ce mă urmărise? Nici nu știam dacă trebuia să-i accept sau nu compania. Inițial, am vrut să-l refuz inventând simplul motiv de a vrea să fiu singură, dar insistențele afișate și dându-mi seama că mă aflam, totuși, într-un loc necunoscut m-au determinat să-l accept preț de treizeci de minute. Pe drumul de întoarcere, Mărculescu îmi puse felurite întrebări